

Na východní vrchol Kantbastau aneb Kyrgyzské toulky

Na letošní léto si naše parta naplánovala ambiciózní cíl – pramálo prozkoumanou dolinu řeky Djanaydartaka v severním Pamíru (jižní část Kyrgyzstánu). Bohužel jarní nepokoje v této oblasti, kdy takřka celé jihokyrrgyzské město Oš bylo po bojích mezi místními domorodci a Uzbeky zničeno, zapříčinily vynucenou změnu plánu. V polovině července odlétáme do hlavního města Biškeku a zaměříme se na severní oblasti země.

Z Biškeku jedeme maršrutkou k jezeru Issyk-Kul (1 600 m), kde jsme před dvěma lety trávili příjemné chvíle. Nesmrtelný sovětský stroj značky ГАЗ nás sardinkovým způsobem (v autě pro čtyři osoby nás jede osm včetně bagáže!) posouvá do doliny řeky Chong-Ak-Suu v pohoří Kjungey Alatau (součást Tian-Shanu). U jezera ve výšce 2 500 m stavíme konečné stan a po dlouhém cestování jdeme brzo spát. Další dva dny stoupáme dolinou již po svých v plné polní (batohy váží nesympatických třicet kilo) až do výšky 3 500 m, kde je přímo pod ledovcem vhodné místo pro náš základní tábor. Nad námi se tyčí dominanta oblasti a náš sen – dvouvrcholový Pik Kantbastau (4 570 m).

Fána a já cítíme bolesti hlavy způsobené výškou, proto další den věnujeme průzkumu

okolí tábora a aklimatizaci. Počasí je od začátku našeho pobytu v horách vyložené aprílové, chvíli prší, chvíli svítí slunce. Den odpočinku pomohl a cítíme se fajn. Zítra chceme zkusit Kantbastau.

Ráno překvapivě neprší. Vyrážíme v osm hodin. Tříčtvrtěhodinový traverz sutí na ledovec je namáhavý a nepříjemný. Pár stovek metrů mírně stoupáme po ledovci a pak uhybáme doleva (3 650 m) a již strmě stoupáme suřovou strání východní stěny Kantbastau ke stejnojmennému ledovci (3 800 m). Otevírá se nám pohled na sedlo Ryžskij a východní vrchol Kantbastau (4 500 m). Vypadá to reálně, počasí nám přeje. Vpředu se střídáme, protože první to má nejtěžší kvůli boření v čerstvém sněhu. Ve 4 000 m vyndáváme cepíny a překonáváme sněhovolečový 50° strmý a 150 m vysoký výšvih, poté se terén opět narovná a nám se odhaluje celá severní stěna východního vrcholu a famózní pyramida hlavního vrcholu. Hlavní vrchol z této strany vypadá nedobytně – cesta přes ledovec k vrcholové pyramidě vysoké přes 300 m je roztrhaná četnými trhlinami a seraky a finální výstup po hraně by byl extrémním lezeckým podnikem. Zvažujeme možnosti a vyhodnocujeme pokus o hlavní vrchol jako příliš

riskantní kvůli vysokým objektivním rizikům. Rozhodujeme se pro výstup severní stěnou východního vrcholu Kantbastau. Čeká nás ještě asi 100 m výškových po ledovci pod stěnu a tou pak ještě dalších 200 m výškových. Slunce svítí a výhledy na celý Tian Shan jsou úžasné. Finální stoupání (40°) severní stěnou nám trvá skoro hodinu, už toho máme všichni dost. 14.30 hodin konečně není kam stoupat!!! Vrchol!!! 4 500 metrů nad mořem, východní vrchol Kantbastau!

Po půlhodince strávené na vrcholu začínáme opatrně sestupovat. Bez jistění je to trochu o hubu, ale za dvacet minut jsme již na ledovcovém plató pod severní stěnou východního vrcholu Kantbastau. Místy sestup urychlujeme jízdou po zadku, ledová stěna pod sedlem jde taktéž rychleji než nahoru, ale únava se již ozývá. S Fandou máme před ostatními trochu náskok, užíváme si kouzelnou samotu uprostřed velehor. Závěrečný traverz sutí je boj. Ke stanu dorážíme kolem 18. hodiny, máme toho plné zuby. Dvacet minut jen tak ležíme a v duchu si promítáme dnešní na zážitky bohatý den, podkova nám přinesla štěstí – celý den počasí vydrželo. Za hodinu přicházejí ostatní.

Další den věnujeme regeneraci těla po náročném výstupu. S Fandou se rozhodujeme, že naším dalším cílem bude vrchol Bílého Klobouku, který je přes údolí naproti na jih. Ostatní volí bezejmenný Pik 4 375, který se tyčí nad naším táborem. Sejt bychom se měli cestou dolinou dolů nebo až u jezera za pár dní.

Sestup pod Bílý Klobouk nám trvá jeden den, vracíme se dolinou zpět na JV a v místě posledního bivaku před táborem pod Kantbastau odbočujeme do doliny říčky Teretěr. Stan stavíme ve výšce 3 300 metrů přímo pod severní stěnou zdejšího Matterhornu – Pikem Aj-Tor (4 175 m). V noci přímo nad námi řádí divoká bouřka, padají nejprve kroupy, poté déšť. Potoky vody proudí přímo pod naším stanem.

Ráno vyrážíme v 7 hodin k vrcholu Bílého Klobouku (4 209 m). Stoupáme vzhůru sutí a po čtyřiceti minutách se nám otevírá pohled na vrchol a celou naši dnešní túru. Pod námi je ledovcové jezero, nad ním ledovec Klobouku. Scházíme k jezeru a opět stoupáme podél ledovcového potoka. V 8:15 již kráčíme po ledovci, který je měkký. Občas se boříme. Po necelé hodině mírného stoupání po ledovci přichází výšvih ke skalám. Bláhově si myslíme, že tyto skály již označují sedlo. Zjišťujeme, že nás čeká do sedla ještě nepříjemných třicet minut cesty, navíc po kolena ve sněhu. Když se dostáváme konečně do sedla (4 000 m), odměna je velká – mraky se trhají a nám se otevírá fantastický pohled na

Pokračování na str. 13

Bronzový podzim fotbalistů

Žáci: II. místo na turnaji v Tanvaldě.

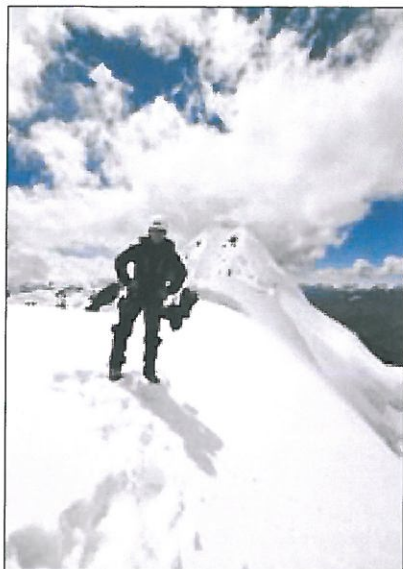
Pokračování ze str. 11

Toto zástavní právo by mělo v tomto volebním období uplynout a tedy nemělo by nic bránit v pokusu realizace víceúčelového hřiště. Nechme se tedy našim novým zastupitelstvem překvapit. Já budu zcela jistě iniciátorem k tomuto tématu. Dále jsme investovali do úpravy interiéru

kabin. Vytvořilo se nové sociální zařízení pro rozhodčí a v celém objektu proběhla výměna topných těles za účelem úspory el.energie. Tato investice čítala cca 40 000 Kč. Rovněž byl doplacen zahradní traktor, jehož pořizovací hodnota byla 100 000 Kč.

J. Strnad

Na východní vrchol Kantbastau aneb Kyrgyzské toulky

Pokračování ze str. 12

blankytně modré jezero Issyk-Kul. Už tento pohled stál za tu námahu. Jsou vidět i bílé štíty Terskey Alatau na jihu jezera vzdálené takřka sto kilometrů! Teď nás už čeká jen dvě stě metrů výškových lehkým kamenitým hřebínkem.

V 11:15 jsme na rozložitém vrcholu (4 209 m)! Na jih sbíhají srázy Klobouku do skalnatých stěn, na sever teče ledovec, po kterém jsme vystoupali my. Na severu poznáváme Kantbastau – výrazná dvouvrcholová dominanta. Vychutnáváme si vrcholové pocity, obloha je bohužel opět zatažená. Po půlhodině scházíme dolů stejnou cestou až ke stanu (14 h). Po odpočinku balíme tábor a scházíme dolů k řece Chong-Ak-Suu do míst, kde jsme stanovali při výstupu dolinou vzhůru před týdnem (3 000 m).

Ráno scházíme dolů a doufáme, že dnes se již budeme koupat v jezeře. Po sedmdesáti minutách narážíme na zbytek naší party, který tu táboří. Minulé dny, když my jsme byli na Klobouku, oni vystoupali na Pik 4375. Společně scházíme zpátky do civilizace. Zhruba od stejného místa, kam nás cestou nahoru dovezlo auto, se opět vezeme gazikem. Dole u jezera jsme odpoledne a v letovisku Bosteri, které je typické svým obřím ruským kolem, se na dva dny ubytováváme.

Zasloužený relax u jezera je odměnou za výstupy v horách. Užíváme si teplé koupele, šašliků, pívka a dalších požitků kyrgyzské kultury. Přesné detaily těchto dvou dnů zjišťujeme až zpětně z fotek :-)

V dalších dnech se přemisťujeme na jih jezera do blízkosti města Bakenbayev, pohoří Terskey Alatau. Celé jižní pobřeží Issyk-Kul je daleko chudší než severní, krajina je polopouštního až pouštního charakteru. Zde podnikáme několikadenní túru do údolí Koksai, kde nám počasí

není nakloněno. Já s Fandou se proto vrátíme zpět na severní pobřeží do letoviska Cholpon-Ata. V okolí podnikáme výstupy na bezejmenný vrchol Pik 2375 a Pik Boz-Ata-Taš (3 177 m) a samozřejmě se věnujeme též kulturním diferenciacím mezi středoevropskými zvyklostmi a kyrgyzskými obyčejí. Ruda s Vladimírem a holkami v této době prozkoumávají okolí města Karakol na východě země. Všichni se shledáváme na letišti v Biškeku při odletu domů. Odbavení je letos našťastí

bez problémů (před dvěma lety jsme museli zaplatit bumážku 550 \$, abychom se dostali do letadla). Naše další nádherná pouť po středoasijském Kyrgyzstánu je u konce a můžeme vymýšlet plány na příště.

Děkujeme sponzorům výpravy: HUMÍ OUTDOOR, Pilsner Urquell, CZC.CZ - Czech Computer. Kompletní deník z cesty a fotogalerii můžete shlédnout na www.zdenda.net.

Zdenda Bouda z Hutě

Pěnčínský zpravodaj / 13